

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

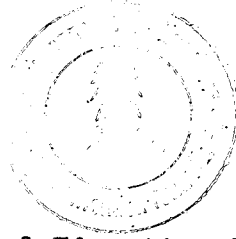
นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความสนใจ โดยการเขียนบทความเกี่ยวกับการให้งานนอกเวลาเรียนที่เป็นภาระบ้านแก่นักเรียน ซึ่งส่วนมากเป็นการแสดงความคิดเห็นส่วนตัวจากประสบการณ์ โดยนำหลักจิตวิทยาเข้ามาประกอบ นอกจากนั้นมีงานวิจัยเกี่ยวกับการให้ภาระบ้านทั้งโดยตรงและโดยอ้อมดังนี้

เอกสารและงานวิจัยในต่างประเทศ

เยียร์ (Yeary) ได้สรุปความคิดเห็นเกี่ยวกับนโยบายในเรื่องการบ้านของนักเรียนว่า ได้มีข้อโต้แย้งเกี่ยวกับการบ้านในวงการศึกษามาแล้ว ดังเช่นหนังสือ The American School Board Journal สอบถามผู้ที่เป็นผู้บริหารและกรรมการบริหารโรงเรียนประถมศึกษาเกี่ยวกับหัวข้อเรื่อง "ควรให้ภาระบ้านหรือไม่" ปรากฏว่า 63 % แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการบ้านว่าจะให้ภาระบ้านมากน้อยเพียงใด 18 % พอใจที่จะให้ภาระบ้าน สี่ในศตสัปดาห์ 8 % ต้องการให้มีการบ้านและครูเป็นผู้กำหนดปริมาณงานที่จะให้ 11% ไม่เห็นประโยชน์ของการบ้านทั้งต่อครูและนักเรียน นอกจากนั้นเมื่อมีการสัมภาษณ์ครู คำตอบส่วนมากก็คือ เห็นด้วยกับการที่จะให้ครูตัดสินเรื่องการให้ภาระบ้านเอง ความคิดเห็นของครูลดลงมากคือ พอใจที่จะให้ภาระบ้านวันธรรมดามากกว่าวันสุดสัปดาห์ และวันหยุด แม้จะทราบว่าผู้ปกครองส่วนมากต้องการให้ครูให้ภาระบ้านมาก ๆ ในวันสุดสัปดาห์และวันหยุดก็ตาม

บทความใน New York Times ฉบับที่ 4 พฤษภาคม 1978 รายงานว่าครูในเมืองนิวยอร์ก มีความเห็นว่า การบ้านมาก ๆ ทำให้นักเรียนมีคุณภาพต่ำกว่าครูในโรงเรียนลับบอกว่า อยากให้ภาระบ้านมากกว่านี้ แต่ดูเหมือนนั้นก็คิดว่า เด็ก

จะไม่สามารถทำการบ้านได้เลย

NAEP (National Assessment of Educational Progress)

สอบถามเด็กอายุ 17 ปี จำนวน 10,000 คน เกี่ยวกับกิจกรรมหลังเลิกเรียน เพื่อหาความสัมพันธ์กับผลการทดสอบทางคณิตศาสตร์ของเด็กเหล่านี้ ปรากฏว่า นักเรียนที่ใช้เวลาทำการบ้านมากที่สุดและดูโทรทัศน์น้อยที่สุด ทำคะแนนได้ดีที่สุด ถึงแม้จะเห็นได้จากนักเรียนที่ตอบคำถามจากข้อทดสอบได้ถูก 80 % เป็นนักเรียนที่ดูโทรทัศน์น้อยกว่า 1 ชั่วโมงในแต่ละคืน และทำการบ้านมากกว่า 10 ชั่วโมง ใน 1 สัปดาห์ ส่วนนักเรียนที่บอกว่าไม่มีการบ้านเลยนั้น ทำคะแนนได้ต่ำ ซึ่งตอบถูกประมาณ 50 - 55 % เท่านั้น¹

นอกจากนี้ยังมีผู้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการให้การบ้าน ซึ่งมีส่วนทำให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียน ฟิลลิปและแดเนียล (Philips และ Danial) ได้ให้คำแนะนำในการให้การบ้านไว้ดังนี้

1. วิธีปฏิบัติในการให้การบ้านที่คืนนั้น ควรจะให้เป็นการบ้านเป็นประจำ ไม่ใช่ให้บางครั้งบางคราว การที่ไม่ให้การบ้านเป็นประจำนั้น ทำให้นักเรียนไม่เห็นความสำคัญของการทำงานและการส่งงานตามกำหนดเวลา นอกจากนี้การให้การบ้านอย่างไม่สม่ำเสมอจะทำให้ผู้ปกครองไม่สามารถทราบได้เลยว่าลูกมีการบ้าน ดังนั้นผู้ปกครองจะไม่มีโอกาสช่วยเหลือและกำหนดการทำงานที่บ้านของลูกได้

¹Elizabeth E. Yeary, "What About Homework," Today's Education (September-October 1978) : 80-82. อ้างใน ศรีสุภา ศิริสิทธิ์, "ความคิดเห็นของครูและผู้ปกครองต่อการให้การบ้านนักเรียนในระดับประถมศึกษาปีที่ 3 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 4" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชาประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2521), หน้า 10 - 11.

2. ในเรื่องเกี่ยวกับจำนวนและความง่ายของการให้การบ้านนักเรียน ควรจะเหมาะสมกับความแตกต่างของแต่ละบุคคล วัตถุประสงค์ของหลักสูตร และจุดมุ่งหมายของครู สำหรับนักเรียนที่เรียนเก่งควรจะให้การบ้านประเภทศึกษาเกี่ยวกับสารานุกรม แล่นำมาสนทนาในห้องเรียน สำหรับเด็กที่เรียนช้าควรจะให้การบ้านประเภทที่เป็นการฝึกฝน และเพิ่มพูนเนื้อหาความรู้ในบทเรียน

3. การให้การบ้านที่สิ้นเปลือง ควรจะให้การบ้านประเภทที่ส่งเสริมสัมพันธภาพที่ดีระหว่างบ้านกับโรงเรียน กล่าวคือ เป็นการบ้านที่นักเรียนสามารถทำงานให้เสร็จเรียบร้อยด้วยตนเองได้ รู้จักแบ่งเวลาในการทำงาน

4. ในเรื่องเกี่ยวกับขนาดที่เหมาะสมของงานนั้นไม่ควรเป็นงานซับซ้อนหรือเป็นงานที่ครูยึดเยื้อคิให้นักเรียน เพราะนักเรียนจะทำงานนั้นโดยไม่เข้าใจในสิ่งที่คนทำ นักเรียนที่เก่งอาจจะไม่ยุ่งยาก แต่สำหรับเด็กเรียนช้าจะส่งผลเสียอย่างมาก¹

โกลด์สไตน์ (Goldstein) ได้สำรวจบทความเกี่ยวกับการให้งานที่เป็นการบ้านในกรณีการศึกษา (Educational Index) ก่อนปีคริสต์ศักราช 1958 พบบทความเกี่ยวกับการให้งานที่เป็นการบ้าน 280 บทความ และมีผลงานวิจัยแบบทดลองเพียง 17 เรื่อง การทดลองเหล่านี้ชี้ให้เห็นว่า การให้การบ้านเป็นประจำช่วยให้สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงขึ้น นอกจากนี้เขายังได้กล่าวถึงผลงานของนักการศึกษาหลายท่านเกี่ยวกับการให้การบ้าน เช่น วินเซนต์ (Vincent) ได้ทำการทดลองเกี่ยวกับการให้การบ้าน วิชาภูมิศาสตร์ เลขคณิต และภาษาอังกฤษ กับนักเรียนระดับชั้นปีที่ 5 และ 6 ในโรงเรียนแห่งหนึ่งที่เมืองทรอย มลรัฐนิวยอร์ก ผลปรากฏว่ากลุ่มที่มีการบ้านวิชาเลขคณิตทำคะแนนได้ดีกว่ากลุ่มอื่น ๆ วินเซนต์ กล่าวสรุปไว้ว่า การให้การบ้านจะดี

002844

¹ E. Lakin Philips and Daniel N. Wiener, Discipline Achievement, and Mental Health 2d ed. (Englewood Cliffs, N.J.: Prentice-Hall, Inc., 1972), pp.55-57.

และถูกต้องถ้ามีการพิจารณาทุกขบวนการรอบคอบและเกิดผลดียิ่งขึ้น ถ้าครูให้การบ้านตามความต้องการของนักเรียน

นอกจากนี้ความสนใจของนักเรียนที่มีต่อการบ้านก็มีความสำคัญมาก คิงส์โกลด์สไตน์ ได้กล่าวถึงรายงานการทดลองของครอฟอร์ด และคามิเชล (Crawford and Carmichael) เกี่ยวกับความสนใจของนักเรียนโรงเรียนเฮลซิงคิงโคในระดับชั้นปีที่ 5 - 8 มลรัฐแคลิฟอร์เนีย โดยแบ่งนักเรียนออกเป็นสองกลุ่ม กลุ่มหนึ่งถูกบังคับให้ทำการบ้านอย่างสม่ำเสมอจนถึง 3 ปี อีกกลุ่มหนึ่งไม่เคยได้รับการบ้านเลยตลอด 3 ปี ผลจากการรายงานแสดงให้เห็นว่า นักเรียนกลุ่มซึ่งไม่บังคับให้ทำการบ้านได้คะแนนน้อยกว่ากลุ่มที่มีการบังคับให้ทำการบ้าน

อีกเรื่องหนึ่งที่โกลด์สไตน์ได้กล่าวถึงคือ การทดลองของสไตเนอร์ (Steiner) เกี่ยวกับการทำการบ้านมีผลต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนระดับชั้นปีที่ 7 โรงเรียนอินแกรม (Ingram) มลรัฐเพนซิลวาเนีย โดยแบ่งนักเรียนออกเป็นสองกลุ่ม กลุ่มแรกให้ทำการบ้านเลขคณิต แต่ไม่บังคับให้ทำวิชาภาษาอังกฤษ กลุ่มที่สองไม่บังคับให้ทำการบ้านวิชาเลขคณิต แต่บังคับให้ทำวิชาภาษาอังกฤษกำหนดให้ทำการบ้านวันละครึ่งชั่วโมง ทำการทดสอบในปลายภาคเรียน ผลปรากฏอย่างเด่นชัดว่าทั้งในกลุ่มแรกและกลุ่มที่สอง พวกที่ต้องทำการบ้านมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงกว่าพวกที่ไม่ต้องทำการบ้าน¹

ออสติน (Austin) ได้ศึกษาผลงานรับช่วงจากโกลด์สไตน์คือจากช่วง 1960 - 1974 พบว่ามีงานวิจัย 13 เรื่อง ที่เปรียบเทียบการให้การบ้านวิชาคณิตศาสตร์แก่นักเรียนในสหรัฐอเมริกา ออสตินสรุปผลจากการศึกษาทวนของเกี่ยวกับโกลด์สไตน์ว่า

¹Avram Goldstein, "Does Homework Help? A Review of Research," The Elementary School Journal 61 (January 1960) : 216.

การให้การบ้านเป็นประจำเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่จะช่วยเพิ่มพูนสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน
วิชาคณิตศาสตร์¹

เกรย์และแอลลิสัน (Gray and Allison) ได้อ้างถึงผลงานวิจัยของ
นักการศึกษาหลายท่านเกี่ยวกับการให้การบ้านเช่น เมื่อคริสต์ศักราช 1935 เคอ นโปลี
(De Napoli) ทำการทดลองเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนระหว่างนักเรียน
สองกลุ่มในระดับชั้นปีที่ 5 กับ 6 ซึ่งกลุ่มแรกเป็นกลุ่มรับอาสาทำการบ้านกับกลุ่มที่สอง
ทำการบ้านเพราะถูกบังคับใช้เวลาทดลองหนึ่งภาคเรียน ผลปรากฏว่ากลุ่มที่ถูกบังคับ
ให้ทำการบ้านมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มที่รับอาสาทำการบ้านเพียงเล็กน้อย
เคอ นโปลีให้ข้อคิดว่า ควรยกเลิกวิธีการบังคับให้นักเรียนต้องทำการบ้านเสีย

เกรย์และแอลลิสันได้อ้างถึงอีกเรื่องหนึ่งคือ การทดลองในคริสต์ศักราช 1965
ของ คอช (Koch) เกี่ยวกับการทำการบ้านมีผลต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนวิชาคณิต-
ศาสตร์ของนักเรียนระดับชั้นปีที่ 6 โดยแบ่งนักเรียนออกเป็นสามกลุ่ม กลุ่มแรกให้ใช้
เวลาในการทำการบ้านวันละ 30 นาที กลุ่มที่สองให้วันละ 15 นาที กลุ่มที่สาม
ไม่ได้รับการบ้าน ใช้เวลาในการทดลอง 10 สัปดาห์ หลังจากนั้นทดสอบแนวความคิด
ทางคณิตศาสตร์ และทดสอบความสามารถในการแก้ปัญหา พบว่าในการทดสอบแนว
ความคิดทางคณิตศาสตร์มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในกลุ่มที่ชอบทำการบ้าน แต่
การทดสอบความสามารถในการแก้ปัญหา มีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญระหว่าง
กลุ่ม และเมื่อทำการทดสอบความคิดรวบยอด ปรากฏว่า กลุ่มที่ทำการบ้านโดยใช้เวลา

¹ Joe Dan Austin, "Do Comment on Mathematics Homework
Affect Student Achievement?" School Science and Mathematics
76(February 1976):159, Citing Joe Dan Austin and Kethleen A.
Austin. "Homework Grading Procedures in Junior High Mathematics
Class," School Science and Mathematics (1974) : 269-272.

วันละ 30 นาที มีคะแนนสูงกว่ากลุ่มที่ใช้เวลาในการทำบ้านวันละ 15 นาที คอซจึง
 ลงความเห็นว่า การบ้านที่มีลักษณะส่งเสริมความคิดจะช่วยเพิ่มสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน
 คณิตศาสตร์ได้ และการให้ทำการบ้านวันละ 30 นาที มีผลดีกว่าใช้เวลาเพียง 15 นาที¹

ในปีคริสต์ศักราช 1972 แฮนเซน (Hansen) ได้สำรวจผลของการให้
 งานที่เป็นการบ้านวิชาคณิตศาสตร์ที่มีผลต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนคณิตศาสตร์ของ
 นักเรียนระดับวิทยาลัย แฮนเซนได้สอนคณิตศาสตร์ 3 ห้อง คือ ตรีโกณมิติ 1 ห้อง
 และแคลคูลัส 2 ห้อง ในวิทยาลัยชุมชนที่แคลิฟอร์เนีย โดยแบ่งนักเรียนแต่ละห้องออกเป็น
 สองกลุ่มเท่ากัน ให้ครึ่งหนึ่งเป็นกลุ่มทดลองได้รับการบ้านทุกวัน การบ้านเหล่านี้
 ต้องทำให้เสร็จและส่งในชั่วโมงต่อมา ครูจะตรวจแก้อย่างละเอียดและส่งคืนทันที
 อีกครึ่งหนึ่งเป็นกลุ่มควบคุมซึ่งไม่มีการบ้านแต่ครูไม่ห้ามหากใครจะทำ ใช้เวลาทดลอง
 8 สัปดาห์ ทำการทดสอบก่อนและหลังสอน โดยแบบทดสอบวัดสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน
 ผลปรากฏว่า คะแนนสอบครั้งหลังของกลุ่มที่ทำการบ้านสูงกว่ากลุ่มที่ไม่ทำการบ้านอย่าง
 มีนัยสำคัญ²

ไฟรเซน (Friesen) ศึกษาเกี่ยวกับผลของการตรวจและการทบทวนแบบ
 ฝึกหัดที่เป็นการบ้าน ที่มีต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ความทรงจำ และทัศนคติของ
 นักเรียนที่เรียนพีชคณิตที่หนึ่ง โดยเปรียบเทียบผลการทดลองระหว่างกลุ่มควบคุมกับ

¹Roland F. Gray, and Donald E. Allison, "An Experimental Study of the Relationship of Homework to Pupil Success in Computation with Fraction," School Science and Mathematics 71 (April 1971) : 340.

²David Williams Hansen, "An Investigation of the Effects of Required Homework on Achievement in College Mathematics," Dissertation Abstract International 33 (December 1972):2814-5-A.

กลุ่มทดลอง ซึ่งกลุ่มควบคุมจะได้รับการบ้านเกี่ยวกับหัวข้อที่เรียนในแต่ละวันเท่านั้น ส่วนกลุ่มทดลองแยกออกเป็นสองกลุ่มย่อย ให้กลุ่มย่อยแรกได้รับการบ้านในหัวข้อเดียวกันกับกลุ่มควบคุมแต่มีจำนวนน้อยกว่ากลุ่มควบคุมกลุ่มย่อยที่สอง จะได้รับการตรวจการบ้านทุก 2 วัน ก่อนเรียนหัวข้อใหม่และกลุ่มทดลองทั้งสองกลุ่มย่อยมีการทบทวนการบ้านในวันแรกและวันที่ 3 หลังจากสอนหัวข้อนั้นไปแล้ว ผลการทดลองพบว่าสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนและความทรงจำของกลุ่มทดลองทั้งสองกลุ่มสูงกว่ากลุ่มควบคุม สำหรับทัศนคติต่อการเรียน กลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ และนักเรียนกลุ่มทดลองให้ความเห็นว่า การบ้านที่ได้รับการตรวจและมีการทบทวนด้วยช่วยพวกเขาได้มาก และพวกเขาชอบให้ครูสอนแบบนี้ต่อไปอีก¹

บัทเชอร์ (Butcher) ได้ทำการทดลองเพื่อเปรียบเทียบผลของการให้งานที่เป็นการบ้านแบบย่อยกับแบบรวมที่มีผลสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนและความทรงจำในวิชาพีชคณิตของนักเรียนระดับชั้นปีที่ 9 โดยใช้แบบทดสอบวัดสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน 2 ชุด แบบทดสอบความทรงจำหนึ่งชุดและแบบสอบตามความคิดเห็นหนึ่งชุด โดยแยกการทดลองเป็นสองกลุ่มคือ การทดลองกลุ่มที่หนึ่ง ทดลองสอนคณิตศาสตร์แผนใหม่ (Modern School Mathematics) หรือ MSM. มีครูสอน 6 คน ครูแต่ละคนทดลองสอนสองแบบคือ ให้งานเป็นรายครั้งกับเด็กกลุ่ม D (Distributed Group) และให้งานแบบรวมย่อยครั้งเดียวกับเด็กกลุ่ม M (Massed Group) การทดลองกลุ่มที่สองเป็นการทดลองสอนพีชคณิตแผนใหม่ (Modern Algebra) หรือ MA. มีครูสอน 7 คน ดำเนินการสอนทั้งสองแบบเหมือนกลุ่ม MSM.

ผลการทดลองกลุ่ม MSM. ปรากฏว่า มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนและความทรงจำ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ และนักเรียนกลุ่มนี้ชอบงานแบบเป็นรายครั้งมากกว่า

¹ Charles Donovan Friesen, "The Effects of Exploratory and Review Homework Exercises Upon Achievement, Retention and Attitude in a First-Year Algebra Course," Dissertation Abstract International 36 (April 1976) : 6527-A.

แบบรวมยอด แต่สำหรับกลุ่ม MA. ไม่มีความแตกต่างกันในสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนและความตรงจำ และนักเรียนกลุ่มนี้ชอบงานทั้งสองแบบแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ¹

สรุปผลการศึกษา ทดลอง วิจัยในต่างประเทศเกี่ยวกับการให้งานที่เป็น การบ้านแก่นักเรียน ส่วนใหญ่เป็นการศึกษาทดลอง ผลของการให้การบ้านที่มีต่อ สัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ความตรงจำ และทัศนคติต่อวิชาที่เรียนมีอยู่เรื่องเดียวที่ทำการ ทดลองผลของการให้งาน เป็นรายครั้งกับรวมยอดที่มีต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนและ ความตรงจำ ซึ่งสรุปรวบยอดได้ว่า การให้การบ้านเป็นประจำมีส่วนช่วยเพิ่มพูนสัมฤทธิ์ ผลทางการเรียนและความตรงจำได้มากขึ้น และการให้การบ้านที่มีลักษณะส่งเสริมความ คิดมีส่วนช่วยให้สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงขึ้น สำหรับเวลาที่พอเหมาะที่ใช้ในการทำ การบ้านแต่ละวันในระดับประถมศึกษานั้น ควรเป็นวันละ 30 นาที และพ่อแม่ควรมีส่วน ช่วยแนะนำการบ้านให้กับบุตรของตนบ้าง

งานวิจัยในประเทศ

งานวิจัยในประเทศไทยเกี่ยวกับการให้งานที่เป็นการบ้านในระดับประถมศึกษา นั้น อูษา พลาศรัย² ได้ศึกษาถึงสาเหตุของการไม่ทำการบ้านส่งครูของนักเรียนประถม ศึกษา 2514 โดยใช้แบบสอบถามแบบ Checklist จำนวน 23 ข้อ ถามนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และ 6 จำนวน 200 คน ต่อมาในปีการศึกษา 2515

¹John Edwin Butcher, "Comparison of the Effects of Distributed and Massed Problem Assignments on the Homework of Ninth Grade Algebra Students," Dissertation Abstract International 36 (April 1976) : 6586-7-A.

²อูษา พลาศรัย, "สาเหตุของการไม่ทำการบ้านส่งครูของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย" (วิทยานิพนธ์ปริญญาบัณฑิต ศึกษาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2514), หน้า 40.

พนอ พัทธสุภา¹ ได้ทำการวิจัย เพื่อรวบรวมสาเหตุของการไม่ทำการบ้าน ความคิดเห็นและความต้องการของนักเรียนในแต่ละระดับสติปัญญาเกี่ยวกับการบ้าน โดยใช้แบบสอบถาม จำนวน 60 ข้อ ถามนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5, 6 และ 7 ของกรมสามัญศึกษาในเขตอำเภอเมือง จังหวัดตาก 3 โรงเรียน จำนวน 288 คน เป็นจำนวนนักเรียนชายและหญิงจำนวนเท่ากัน แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มเก่ง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มอ่อน กลุ่มละ 96 คน และในปีการศึกษา 2518 ปราวดี พงุทชาชลวิทย์² ได้ศึกษาถึงสาเหตุ แต่ปัญหาต่าง ๆ ที่ทำให้เด็กนักเรียนไม่ทำการบ้านโดยใช้แบบสอบถาม จำนวน 30 ข้อ ถามนักเรียนตรอกจันทน์วิทยาทั้งหมดที่อยู่ในระดับประถมศึกษาปีที่ 5 ถึงมัธยมปีที่ 3 ซึ่งเป็นนักเรียนชาย 264 คน นักเรียนหญิง 197 คน รวมทั้งสิ้น 461 คน ผลการวิจัยทั้งสามเล่มนี้ออกมาสอดคล้องกัน โดยสรุปได้ว่า การไม่ทำงานส่งครูของนักเรียนมีสาเหตุมาจากครู นักเรียน สภาพโรงเรียน และผู้ปกครองทั้งนี้

1. วิธีสอนของครูไม่ผู้จะถูกมอง เช่น พูดมาก สอนนอกเรื่อง สอนไม่เข้าใจ ครูไม่เป็นกันเองกับนักเรียน

2. การบ้านที่ครูให้ส่วนมากยากเกินความสามารถของนักเรียน และมีหลายวิชาในแต่ละวัน ทั้งยังกำหนดให้ส่งภายในหนึ่งวัน ซึ่งเป็นระยะเวลาที่สั้นไป นักเรียนจึงทำงานส่งไม่ทันตามกำหนด

¹พนอ พัทธสุภา, "การไม่ทำการบ้านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายในจังหวัดตาก" (วิทยานิพนธ์ ปริญญาโทบัณฑิต แผนกวิชาประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2515), หน้า 71.

²ปราวดี พงุทชาชลวิทย์, "การไม่ทำการบ้านของนักเรียนโรงเรียนตรอกจันทน์วิทยา" (วิทยานิพนธ์ ปริญญาโทบัณฑิต ครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2518), หน้า 42.

3. ครูไม่ได้ให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการออกความคิดเห็นเกี่ยวกับงานที่นักเรียน
ต้องการทำเป็นการบ้าน
4. นักเรียนมีสุขภาพไม่ดี เช่น ปวดศีรษะและเป็นหวัดเสมอ
5. นักเรียนใช้เวลาในแต่ละวันในการทำการบ้านน้อยไป จึงทำได้บ้างแต่ไม่เสร็จ
เรียบร้อย
6. ทักษะคตินักเรียนที่มีต่อครูและการบ้าน นักเรียนส่วนมากชอบครูที่มีความ
ยุติธรรม ไม่ชอบครูที่ไม่เข้าใจนักเรียน นักเรียนชอบเรียนวิทยาศาสตร์ เพราะเรียนเข้าใจ
ดีและได้คะแนนระดับดี ไม่ชอบเรียนศิลปะ เพราะการสอนของครูน่าเบื่อ และได้คะแนนระดับ
ปานกลาง
7. ห้องเรียนมีสภาพที่ไม่ถูกสุขลักษณะ เช่น แสงสว่างไม่เพียงพอ มีเสียงรบกวน
ห้องเรียนคับแคบ
8. โรงเรียนมีหนังสือให้นักเรียนคนคว่าไม่พอ
9. ผู้ปกครองไม่สนใจ ไม่เอาใจใส่ ไม่ให้ความช่วยเหลือนักเรียนในการทำ
การบ้าน และขณะที่ทำการบ้านมีสิ่งรบกวน
10. เศรษฐกิจของครอบครัวไม่ดี นักเรียนจำเป็นต้องช่วยงานทางบ้านจนไม่มีเวลา
ทำงานส่งครู

นอกจากนั้น ศรีสุภา ศิริสิทธิ์ ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของครูและ
ผู้ปกครองต่อการให้การบ้านนักเรียนในระดับประถมศึกษาปีที่ 3 และชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 4 ของโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดต่าง ๆ ในกรุงเทพมหานคร 34 โรงเรียน ประกอบด้วย
ครู 204 คน และผู้ปกครอง 204 คน ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ครูส่วนมากให้การบ้าน
นักเรียนทุกวันสม่ำเสมอ เพื่อตรวจสอบความเข้าใจของนักเรียน การบ้านที่ให้เป็น
การบ้านอย่างเดียวกัน และเท่ากันทั้งชั้นเรียน วิชาที่ได้รับเป็นการบ้านมากที่สุด คือ
คณิตศาสตร์ ส่วนศิลปะ สุขศึกษา ได้รับเป็นการบ้านน้อยที่สุด ชอบกพร่องของนักเรียนที่
ครูส่วนมากพบคือ นักเรียนทำงานไม่เรียบร้อย ปัญหาของครูส่วนมาก คือ มักตรวจ
การบ้านไม่ทัน ครูส่วนมากพบว่าสาเหตุที่นักเรียนไม่ส่งการบ้านคือ นักเรียนขาดความ
รับผิดชอบ สำหรับในค่านิยมทัศนคติของผู้ปกครอง ครูส่วนมากระบุว่า ผู้ปกครองส่วนใหญ่

คุณนักเรียนทำการบ้าน ยกเว้นผู้ปกครองนักเรียนที่อยู่ในสังกัด สำนักการศึกษากรุงเทพมหานคร มักไม่มีเวลาดูแลเอาใจใส่นักเรียนทำการบ้าน เพราะต้องทำงานหนัก เพื่อหาเงินเลี้ยงครอบครัว ครูและผู้ปกครองมีความคิดเห็นตรงกันว่า การบ้านเป็นสิ่งจำเป็น และเป็นสิ่งดีสำหรับนักเรียนเพราะจะทำให้นักเรียนมีโอกาสฝึกฝนทบทวนบทเรียน อย่างไรก็ตาม การบ้านที่นักเรียนทำได้ และไม่มากเกินไป จะทำให้นักเรียนเกิดทัศนคติที่ดีต่อการเรียนในวิชานั้น ๆ

ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะสำหรับครูดังนี้
ได้

1. ครูควรวางแผนว่าจะให้การบ้านอะไร จำนวนเท่าใด-แก่นักเรียน ซึ่งควรพิจารณาความเหมาะสมหลาย ๆ อย่าง เช่น ความแตกต่างของแต่ละบุคคล การเดินทางกลับบ้าน เป็นต้น
2. ครูควรมีกระดานคำไว้ในห้องเรียนเพื่อจกว่าให้การบ้านอะไร ครูที่จะสอนชั่วโมงต่อ ๆ ไป ไปด้วยเพื่อพิจารณาว่าควรให้การบ้านแก่นักเรียนอีกหรือไม่
3. ครูควรเปิดโอกาสให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นและกำหนดการบ้านบ้าง ให้นักเรียนมีส่วนในการให้การบ้านบ้าง
4. การบ้านที่ให้การบ้านควรมีลักษณะส่งเสริมความคิดนอกเหนือไปจากการฝึกฝนทบทวนบทเรียนที่เรียนมาแล้ว
5. ในการตรวจการบ้าน ครูควรมีสมมุขบั้นที่กว่านักเรียนไม่เข้าใจหรือมีปัญหาในเรื่องใดจะได้อธิบายเพิ่มเติมเสริมความเข้าใจ นอกจากนี้ยังทราบว่านักเรียนคนใดยังไม่ทำการบ้าน และนักเรียนคนใด มีข้อบกพร่องในการทำงานจะได้ตักเตือน เพราะนักเรียนในระดับประถมศึกษาชั้นนั้น ต้องได้รับคำสั่งสอนตักเตือนบ่อย ๆ

6. ควรแนะนำให้เด็กเรียนพยายามช่วยตัวเองในการทำการบ้านเสียก่อน เมื่อทำไม่ได้จึงปรึกษามือปกครองหรือครู¹

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า การที่นักเรียนจะมีพัฒนาการทางการเรียนได้ นั้นย่อมขึ้นอยู่กับครูทางโรงเรียนและมือปกครองที่บ้าน ถ้าครูในทางโรงเรียนไปอย่างถูกต้องและเหมาะสม และมือปกครองมีความเข้าใจในบทบาทของตน ก็จะทำให้เด็กเรียนได้ฝึกฝนทบทวนบทเรียนนั้น ๆ ให้เข้าใจดีขึ้น และไม่เกียจคร้านในการเรียน นอกจากนี้ยังช่วยให้เด็กเรียนมีโอกาสดูแลข้อบกพร่อง มีความรับผิดชอบในงานและหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย ทั้งยังเป็นส่งเสริมความสัมพันธ์ระหว่างครูและมือปกครองอีกด้วย

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹ ศรีสุภา ศิริสิทธิ์, "ความคิดเห็นของครูและมือปกครองต่อการให้กรบ้านนักเรียนในระดับประถมศึกษาปีที่ 3 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 4" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชาประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2521), หน้า 93 - 101.